

ΑΝΤΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΣ ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ.

Νικολά Πουσέν: "Χορεύοντας στη μουσική του Χρόνου"

Οι δρόμοι είναι μνημεία χωρίς μνημεία με την κλασική αντίληψη. Είναι χώρος τιμής. Αποτελούν τον τόπο που μνημονεύουμε και τιμούμε κάποιον και διατηρούμε την μνήμη του άσβεστη και μακριά από την λήθη δίνοντας το όνομά του σε ένα δρόμο.

Το πατρικό μου σπίτι βρίσκεται στην οδό Γρηγορίου Ε'. Πάντα αναρωτιόμουν γιατί δεν ήξερα, γιατί έδωσαν το τιμητικό όνομα ενός δρόμου σε αυτόν τον πατριάρχη. Σκέφτηκα, άρα κάτι σπουδαίο θα έκανε. Ο από Σμύρνης μητροπολίτης Γρηγόριος και κατόπιν Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως δεν πρόφτασε να καταδικάσει και να αφορίσει τον Ρήγα, τον Μέγα Ρήγα εξαιτίας των ενεργειών του για την εδραίωση του μεγάλου Σηκωμού, το 1821 και ο Σουλτάνος, διά αυτήν του την ανυπακοή διέταξε τον αποκεφαλισμό του. Ο Κοραής θα έρθει να επιβεβαιώσει τις ενέργειες των προαναφερθέντων προσώπων.

Σε κάθε εποχή το δούλον φρόνημα, τούτο το γενετήσιο αίσθημα δουλεύει εξαιρετικώς σε ελεύθερους λαούς. Οι Αθηναίοι κολακεύοντας τους Ρωμαίους φτιάχνουν το κατά άλλα υπέροχο βάθρον του Αγρίππα μπροστά στα Προπύλαια. Το άγαλμα του Τρούμαν στην οδό Αγ. Κωνσταντίνου στην Αθήνα. Ο μέγας Κικέρων

και ο υποτιμημένος Γιουβενάλης ονόμασαν τους κατακλύζοντας την Ρώμη Έλληνες που διψούσαν για κολακεία ως *Esurientes Graeculi* (Γραικολιγούρηδες). Αυτά δεν τα αναφέρω ώστε να μειώσω την μεγάλη αξία των Ελλήνων. Τοιουτοτρόπως ο τέως πρωθυπουργός Παπανδρέου ανακοίνωσε δουλικώς και με χίλιους επαίνους την ένταξη της Ελλάδος στον μηχανισμό υποστήριξης του ΔΝΤ. Η μεγάλη άλυσος των προσκυνημένων, βλέπετε δεν σπάζει και πολύ εύκολα. Το ίδιο δύσκολα όμως δεν σπάζει και η μεγάλη άλυσος των ηρώων ανα εποχές και ανά αιώνες.

Είναι δείγμα μιας άλλης μερίδας του ελεύθερου κόσμου που σκέφτεται την προσαρμογή του εαυτού του εντός του υπάρχοντος καθεστώτος και τον κομφορμισμό ως λύση ζωής και επιβίωσης.

Μας είπαν ότι οι Τρώες δεν είναι Έλληνες. Μα ποιος ανίδεος τολμάει να αμφισβητεί την αλήθεια; Μας λένε τώρα ότι οι Κύπριοι ενδεχομένως να μην είναι Έλληνες ή είναι λίγο Έλληνες ή στο περίπου. Μα ποιος είναι πίσω από τούτα τα φλυναφήματα;

Δεν μας είπαν τίποτα από την ιστορία του 20^{ου} και την θέση της Ελλάδος σε αυτήν. Μα ποιοι πάλι το κάνουνε αυτό;

Η εξουσία αποφασίζει να διαγράψει τον λαό, όταν ο λαός άρχισε να γράφει ιστορία. Μετά ακούγεται πιο φυσιολογικό, να αντικαταστήσεις την αλήθεια με το ψέμα. Ξαφνικά, αναγιγνώσκουμε μια πορεία τουρκοποίησης της ιστορίας λέγοντας ότι ο Όμηρος ήταν αρχαίος Τούρκος. Τώρα ίσως κάποιοι γελάνε όπως κάποτε γελούσαν με τους Σκοπιανούς όταν έλεγαν ότι είναι Μακεδόνες και τελικά φτάνουμε στην συμφωνία των Πρεσπών. Και τα βλέπουμε ως φυσιολογικά όλα αυτά; Αυτό οφείλεται στην προσπάθεια αναστροφής των αξιών, των γεγονότων, των άξιων ανθρώπων και των ηρώων. Η αποποίηση, η καταβράθρωση, η απομόνωση, η εξάλειψη, ο εξοβελισμός και η ταπείνωση ηθών, εθών και αξιών είναι κοινός τόπος τόσο των εξωτερικών εχθρών ενός έθνους όσο και της 5^{ης} φάλαγγας που σιωπηρά εργάζεται προς το συμφέρον των εχθρών. Ο οφθαλμός μας πάντα κοιτά προς την Θράκη και την Κύπρο, στις άκρες, εκεί όπου γεννήθηκε και άκμασε πάντα ο Ελληνισμός, στις άκρες.

Η ηθική λειτουργεί με αίμα και οστά και όχι με σχηματοποιημένες και τετραγωνισμένες λύσεις κομμένες και ραμμένες στα μέτρα μερικών. Η γη των προδοτών και των ηρώων, επειδή οι δεύτεροι είναι περισσότεροι εις λύπην μερικών, αποτελεί το μέγιστο μέλημά μας.

Ο Νίτσε στο πρώτο του βιβλίο, στην *Γέννηση της Τραγωδίας*, στο κεφάλαιο 15 αναφέρει υποδειγματικώς ότι «αποδεδειγμένα σε κάθε περίοδο της εξέλιξής του, ο δυτικοευρωπαϊκός πολιτισμός προσπάθησε να απελευθερώσει τον εαυτό του από τους Έλληνες. Η προσπάθεια αυτή είναι διαποτισμένη με βαθύτατη δυσaréσκεια, διότι οτιδήποτε κι αν δημιουργούσαν, φαινομενικά πρωτότυπο και άξιο θαυμασμού, έχανε χρώμα και ζωή στη σύγκριση με το ελληνικό μοντέλο, συρρικνωνότανε, κατέληγε να μοιάζει με φτηνό αντίγραφο, καρικατούρα. Έτσι, ξανά και ξανά, μια οργή ποτισμένη με μίσος ξεσπάει εναντίον των Ελλήνων, εναντίον αυτού του μικρού και αλαζονικού έθνους που είχε το νεύρο να ονομάσει βαρβαρικά ό,τι δεν είχε δημιουργηθεί στο έδαφός του...»

Η ελληνική ιστορία βρίθει προδοτών και ηρώων. Στο χέρι του καθενού είναι ποιο μονοπάτι θα ακολουθήσει· του Κολοκοτρώνη ή του Νενέκου; Της Αντιγόνης ή της Ισμήνης; του Λεωνίδα ή του Εφιάλτη;

Ηλίας Παπαδόπουλος